

Реймс Моріс

Біографія

Моріс Реймс (4 січня 1910 — 6 березня 2003) — французький аукціоніст мистецтва, історик мистецтва та прозаїк, народився у Версалі. Управляв маєтком художника Пабло Пікассо. Він є батьком фотографа Беттіни Реймс.

Реймс походив з ельзаської єврейської родини. Його батько Леон Реймс був генералом французької армії, близьким другом маршала Філіпа Петена та героєм, який зазнав газового отруєння під Дуомоном і був поранений у битві під Верденом. Його син, Моріс, збунтувався проти цього досягнення, не здобувши бачо (ступень бакалавра) в ліцеї Янсона де Саї за шість спроб. Згодом він отримав ступінь у Школі Лувру та Школі високих етюдів (Сорбонна). Він почав колекціонувати в 14 років, коли купив скульптурний дубовий балдахін XV століття з кафедри. Він працював у кількох аукціонних будинках як оцінювач та аукціоніст, приєднавшись до фірми Hôtel Drouot у 1932 році. Він познайомився з колекціонером мистецтва Нубаром Гульбенкяном, який допоміг Реймсу в його кар'єрі. У 1941 році він керував розгоном важливої колекції Джентіло де Джузеппе. Реймс, єврей, мав особливу огиду до нацистів; образа офіцера СС привела його до табору в Дрансі, де він попрямував до табору смерті в Белзені. Маршал Петен, давній армійський друг його батька, звільнив його. Не маючи змоги працювати в Drouot, оскільки він був євреєм, Реймс приєднався до руху Опору, переправляючи євреїв і комуністів з Франції до Швейцарії. Він приєднався до полку десантників Вільної Франції, який командував групою парашутистів в Алжирі. Після війни він одружився з Лілі Крамер (1930-1996) у 1951 році. Він повернувся до готелю Drouot, де одним із його перших завдань було розпорядження маєтком нацистського рейхсмаршала Германа Герінга (1893-1946). Він опублікував *La Vie Etrange des Objets*, свою першу книгу, у 1960 році. У 1964 році Реймс написав одну з найбільш синтетичних книг про мистецтво кінця століття та модерн, яку він назвав *L'art 1900, ou le style Jules Verne*. Її швидко переклали англійською. Продукт його захоплення декоративним мистецтвом, він залишається популярним оглядом ексцентричності стилю в усіх його численних проявах, декоративного мистецтва, образотворчого мистецтва та архітектури. Це була єдина вичерпна книга про художній стиль за двадцять років. Він заснував художній журнал *Connaissance des Arts* у 1965 році. Наступного року Реймс разом із Джуліо Болаффі запустив щорічник сучасного мистецтва *Catalog Bolaffi d'art moderne*, який вийшов лише один випуск. Він пішов у відставку з Друо в 1972 році та був обраний до Французької академії в 1976 році. Він розлучився в 1980 році. У 1985 році він повернувся до своєї головної теми модерну з подібною книгою, цього разу про архітектора модерну метро. вокзалів у Парижі, Гектор Гімар (1867-1942). Він також написав ряд романів і словник грубої мови *Les mots sauvages*. У 1995 році він здивував своїх співвітчизників і колег-французьких аукціоністів, скориставшись Sotheby's у Нью-Йорку, щоб продати свій Тулуз-Лотрек.

Його опубліковані мемуари з'явилися в 1997 році. Роботи Реймса часто зосереджуються на сенсаційних питаннях мистецтва. Його "Розквіт модерну", хоч і поверховий, протягом десятиліть залишався найповнішим томом про цей стиль мистецтва. Як аукціоніст він користувався повагою, але мав ворогів і робив грубі помилки. Критик Рено Матіньйон назвав його "торговцем вживаним мотлохом у ефемерному!" (Кіркуп); його неправильна ідентифікація "Олімпія і Марсія" Пуссена як роботи "школи Караша" в Луврі стала скандалом, який точиться більше 30 років. Через цю причину Реймс, який не розмовляв англійською, програв угоду про купівлю нью-йоркського торгового залу Parke-Bernet. За своє життя він зібрав більшу особисту колекцію мистецтва.